

Hương Xuân Muộn

Tác giả : Áo Vàng – BP 70

Có tiếng chuông cửa reo.

Tài không hẹn trước mà đến. Hôm nay anh nghỉ làm sao chứ ? Hương nhìn qua khung kính tò vò rồi vội vàng chạy đến trước gương, vuốt lại đầu tóc trước khi trở ra mở cửa. Sực nhớ mình đang mặc áo quần ngủ...thôi chết rồi...nhưng đã lỡ...đánh làm mặt tỉnh, chào ,

- Anh đi đâu đây ?
- Đây là đâu đây ?
- Hi, Hương hỏi anh đến đây làm chi ?
- Anh cần...đi phố...
- Sắm quà Giáng Sinh hở ? sắm cho đào hở ?
- Không, kiếm quà cho mẹ và bày em nheo nhóc...
- Vô nhà đi anh
- Cảm ơn, tưởng được gác cửa thôi...

Hương nhích qua bên cho Tài bước vào, không quên quét mắt nhìn một vòng căn phòng khách xem đồ đạc có bề bộn không. May quá, chị Thủy đã dọn dẹp gọn ghẽ trước khi đi làm. Thường chị sống ngăn nắp hơn Hương nên từ khi Hương về ở chung, chị đã ra điều lệ, không được ăn cơm ngoài phòng khách, rửa chén bát ngay khi ăn xong, v.v.. Hương ừ tuốt, nhưng rồi đâu lại vào đấy, cô học khuya, xem tivi, ăn vặt trước khi ngủ... chị Thủy lâu bầu và tiếp tục dọn... đâu có sao, chị là chị ruột mà, không lẽ đuổi Hương ra khỏi nhà. Cô thường ghẹo, chị siêng năng vì chị có kếp, chị muốn anh Trung thấy chị đảm đang, sẽ là cô dâu tốt, người vợ hiền... mùa hè tới chị lên xe hoa...

- Ngồi chơi nha, Hương cần nửa tiếng...làm đẹp rồi mới tiếp anh được
- Cứ tự nhiên, cô nương .

Tài mở tivi, thoải mái dựa lưng vào ghế salon, xem tin tức buổi sáng...

Nói vậy mà mười phút sau Hương đã áo quần tươm tất, đi ra bếp sửa soạn pha cà phê.

- Hương xong khóa rồi phải không ? hai tuần sắp tới mặc sức vui chơi nhỉ ?
- Dạ, tối qua thi môn cuối, vì vậy, đêm ngủ li bì , sáng nay còn chưa muốn thức..
- Thế anh làm Hương mất giấc ngủ à ?
- Đâu có, cũng phải dậy làm công chuyện chứ, trưa trề rồi, nướng hoài sao...
- Anh dẫn Hương đi ăn sáng, rồi đi phố chọn quà dùm anh với...

Nghe anh nói, mà buồn cười. Tài là vậy, từ ngày quen nhau, đã mấy tháng trời, những gì anh muốn, anh sắp xếp, làm như anh chắc mẩm lúc nói ra sẽ được người đối diện chấp nhận một cách đương nhiên...

Cũng như hôm nay, anh chưa hỏi mình có rảnh để đi ăn với anh không, chưa hỏi mình có chịu đi phố với anh không ? đã chắc mẩm như mình đồng tình... có chán !

Thế mà sao mình cũng chịu đi, chịu dạo phố... anh có cái gì thu hút mình đến thế nhỉ ? Hay là vì mình không có ai ve vãn, chẳng có người nào mời đi chơi, nên khi được anh rủ đi đây đi đó thì khoái ỉ ? Và mỗi khi anh gọi điện thoại đến, Hương hầu như không có chuyện gì vướng bận, thế là lại hẹn hò.

Phải công nhận đi chơi với anh, có vui ...

Hôm nay Hương chịu khó chọn dùm anh bốn món quà quan trọng, cô nghĩ anh rất vừa ý,

Lan , em gái kế anh, một chiếc sac đúng thời trang , và anh sẽ bỏ vào đó bao tiền cho em đi shopping

Tín ham chơi game điện tử , anh chỉ việc chọn đúng game nào mới ra lò và nổi tiếng là chắc chắn chú nhỏ ưng ý Hùng chỉ thích thể thao, mua cho anh chàng cặp găng tay và mũ nón thật tốt để chơi snowboards mà không sợ cóng . Cho mẹ anh, là khó nhất, phân vân giữa chiếc khăn quần bằng len cashmere màu huyết dụ và bộ nỉ chào mẹ ngấm ghé mấy tháng nay chờ sale mới mua. Hương phân tích với anh,

- Quà Giáng Sinh phải đẹp, phải thơ... song nổi thực tế quá anh... đến tháng giêng, sale tới rồi, lúc đó anh chờ Bác đi phố, tha hồ mà chọn nổi với song...

Hai đứa phố xá đã đời, gần rục rã đôi chân,

- Anh cần một món quà cho cô bạn gái, Hương có chịu chọn dùm anh không ?
- Thoáng giật mình, quà cho mình ??

Ui, chớ phát ngôn bậy bạ mà hớ đấy cô bé ơi... Ờ... bạn gái của anh là ai nhỉ ???? trước mắt, mình nghĩ có thể là một trong hai người ; chị Ngọc hôm trước anh cho Hương xem hình đi party chung với anh... hay là chị Thảo, chủ quán ăn mà thỉnh thoảng anh dẫn Hương đến ? Anh kể, chị ly dị chồng đã lâu, nhưng chưa có bạn tình mới, có lẽ vì chị đẹp, chị giàu, nên chị kén chọn ? vì nghe anh nói chị có rất nhiều cây si...
Ờ, mà cũng có thể Hương chưa biết mặt người anh đang yêu...

Anh thành đạt trong đời, chắc chắn có nhiều bạn gái, và đương nhiên phải có người thích anh chứ...

- Trời ! khó quá anh...

- Có Hương chọn vẫn chắc ăn hơn một mình anh,

- Bạn gái, mà anh không biết sở thích của chị ấy à ?

- Không, mới chỉ là bạn thôi, nhưng anh muốn làm người yêu của cô ấy

Hương nheo mắt,

- Eo ơi, anh không sợ Hương làm hỏng kế hoạch của anh sao ? Không chọn dùm đâu...

- Thế thì... anh muốn mua lọ nước hoa, nhưng thật sự không biết mùi nào thích hợp. Anh để Hương quyết định...

Lại trót huột nữa rồi, nhỏ lớn, mình chưa bao giờ xài nước hoa ! Nhưng đến tuổi này mà nói ra tui chưa biết nước hoa là cái thứ gì thì cũng chẳng giống ai, thôi chọn đại... anh chàng làm sao biết được mình... gà mờ...

Hương ngắm hết lọ nước hoa này đến chai khác, mỗi chai một kiểu, màu sắc nước hoa cũng sặc sỡ mỗi lọ khác nhau. Nhìn ngắm mê mải, cuối cùng Hương dừng lại trên một chai Miss Dior, vì thích cái nét viết của chữ D nghiêng nghiêng trên hộp giấy trắng muốt cột giải ruban vàng viền kim tuyến óng ánh, trông rất giản dị mà sang trọng. Cô bán hàng nhanh nhẹn đón lấy hộp nước hoa từ tay Hương mang về quầy, soạn những tờ giấy lụa mỏng màu cam và vàng thật đẹp, bỏ vào một bao giấy trắng bóng nhỏ nhắn xinh xinh... nhìn giỏ quà xinh xắn mà mê, Hương nghĩ thầm, cô nào nhận được món quà này, sẽ vui phải biết...

Thế rồi, chuyện shopping cùng anh ngày đó cũng đi vào quên lãng. Đêm Giáng Sinh chung vui với bạn bè, quà từ anh Hương nhận được là một cây viết Mont Blanc. À, anh cũng để ý lắm đấy, có lúc nào đó Hương kể với anh cô thích viết văn, nếu sau này Hương ra mắt sách thì sẽ mua một cây bút thật tốt, để ký tên lên tác phẩm tặng bạn bè.

- Thế Hương viết được mấy truyện rồi ?

Cô hảnh diện trả lời

- Hai truyện ngắn, có được đăng ở Tuổi Ngọc đấy !

- Ồ, thế thì không gấp, chắc vài chục năm nữa anh mới phải mua viết tặng Hương

Hương nhớ đã nhéo anh một cái thật đau vì tội anh chọc ghẹo ...

Ngày lễ tình nhân sắp đến, Hương bù đầu học thi giữa khóa, vậy mà anh phone hẹn Hương đi ăn nhà hàng ... (Ừa, anh không có đào sao mà kiếm mình ?) mà rồi Hương cũng sắp xếp để dành buổi tối đó cho anh. Hương linh cảm sẽ có thay đổi gì đây... Anh không mời Hương đi ăn ngoài mà đưa cô về nhà anh, một appartement trong phố, lần đầu tiên Hương đến. Anh đã bày biện một bàn ăn thật sang trọng cho hai người trong khung cảnh rất trữ tình, lãng mạn.

Trời đất, nếu biết trước anh mời về nhà, có lẽ Hương đã kiếm cớ thoái thác. Thân gái dậm trường ... cũng sợ vào hang cọp chứ chẳng phải đùa !!!!

Anh đã tỏ tình cùng Hương,

Lọ nước hoa mình chọn dùm anh hôm nào, nay đã có chủ

Chai Miss Dior được cất vào một chỗ rất đẹp trong tủ kiếng trưng bày các thứ lỉnh kỉnh mà rất trân quý của Hương. Mỗi ngày Hương nhìn ngắm không chán, sau bao nhiêu năm, còn chưa với hết nửa, vì cô vẫn chẳng bao giờ thích dùng nước hoa.

Hương sống trong hạnh phúc cùng anh nếu không có chuyện sanh con đẻ cái. Lúc biết rằng Hương không thể sanh con, chắc anh thất vọng lắm nhưng không nói ra. Thời gian dần trôi, Hương nhận thấy tâm tình anh thay đổi, những an ủi động viên vợ hình như thưa thớt đi, càng ngày anh càng ít nói... Hương buồn lắm nhưng cố gắng giữ im lặng, tránh đề cập đến chuyện con cái.

Một hôm, sau bữa cơm chiều, anh ngồi lại bàn và thú thật với Hương ... Anh đã gặp một người đàn bà khác khi đi làm xa, bà ta sắp sanh con... anh xin lỗi Hương...

Hương thấy tất cả như sụp đổ... Nói gì nữa ? có nói cũng thừa... Chuyện xảy đến rồi, chuyện mà cô nghĩ đến mỗi ngày, như đang thai ghén.... Không phải mình đã sẵn sàng hết rồi sao ? Không phải mình đã dự tính một cuộc sống độc thân từ mấy năm nay rồi sao?... nếu vì một lý do nào đó anh... thay lòng ? Nhưng Hương vẫn sáng suốt... phân tích rành rõi... thà rằng anh nói anh hết thương Hương, thà rằng anh công nhận tình yêu vợ chồng giảm sút vì không có con cái, thà rằng anh nói không yêu Hương đủ để hy sinh... v.v..

đang này anh lấy cớ vì người đàn bà có bầu với anh nên anh đành chia tay vợ... Chừng đó cũng đủ để thấy tình yêu đã vụt cánh bay xa ... Hương lấy vé qua Florida thăm chị Nga một tuần, lúc anh dọn ra khỏi nhà .

oOo

Thấy Hương sống im lìm buồn bã nhiều năm qua, nhờ bạn hay sinh hoạt trong mấy diễn đàn rủ Hương lên net chơi. Cô nàng hăm hở kể chuyện bạn bè trong cội ảo làm Hương cũng cảm thấy hứng thú, nên thử đăng ký với diễn đàn có tên Tri Âm. Hương chọn nick "Xuân Xưa", vì tự cho mình đã già, chỉ còn nhớ về những ngày vui cũ. Lần Hương gửi một truyện ngắn viết về hạnh phúc vợ chồng đổ vỡ, có một thành viên tên Linh nhắn tin riêng trong diễn đàn, xin làm quen. Có lẽ anh động mối thương lòng nên tâm sự rất nhiều với Hương. Cô cũng cảm thấy trò chuyện với anh rất hấp nên giữ mối liên lạc rồi không vào diễn đàn nữa. Có những trùng hợp ngẫu nhiên làm cho hai người trở thành thân thiết dễ dàng, như anh cùng tuổi với chồng cũ của Hương, và vợ cũ của anh có tên Xuân...

Lạ lùng thật, Hương không ngờ mình có thể trải lòng tâm sự với một người bạn xa lạ, đến từ cội ảo, mà rồi có cảm tưởng rất gần. Anh tự giới thiệu và gửi hình con cái gia đình cho Hương trước. Cô chỉ nói ngắn gọn mình ly dị sáu năm rồi. Anh rất vui vì ít ra đôi bên không có gì vướng mắc, nếu như tình bạn một ngày nào đó, trở thành tình yêu, sẽ là một chuyện đáng mừng thôi. Có những đêm, trước khi ngủ, anh kèo nài,

- Giá không phải gõ thì đã nói được câu bonne nuit êm tai hơn tiếng lạch cạch...

Hương làm lơ không trả lời, gán thêm vài trái tim và nụ hôn gió vào thư. Mất đến bốn tháng, anh mới được gọi điện thoại cho Hương,

- hôm nay gõ nhiều quá, X không thương tình anh sao ?

- thôi, ráng đi mà, X chỉ thích gõ...

- chời ! anh gõ với hai ngón... mỗi wá ! mất giờ ! hong như phone...

- nói wai... lặn đấy !!!!

- anh năn nỉ...

...

- u ù... em đâu rồi ???

....

- em oiiii

.....

- X X

.....

- XXX

- chời !!! chớ ... hot ! í không, nóng thế ? Nè, 514- 873- 5103

Rengggggggggggg

Anh không là văn sĩ nhưng lời thư mượt mà ra phết.

Hương thường diễu anh, ' hihi... em bắt anh viết xuống, thương em, chứ mai mốt anh lại chối, nói người ta của anh trước...'

Đúng là mối tình già, và Hương rất bằng lòng với tình trạng như vậy. Anh và Hương chẳng có gì vội, mỗi ngày viết cho nhau, tối gọi phone nói chuyện với nhau, sau một năm hai tháng và tám ngày thì chuyện trò cũng quanh đi quẩn lại những sinh hoạt đời thường

- hôm nay anh ra Home Depot mua chút xi măng về trám cái lỗ hổng bên tường... hoặc là,

- em nhớ check condo fee xem nó có dấu điểm gì không nha... mai mốt lại mất công gây gổ

- đừng làm việc nhiều quá mà đau lưng thì khổ nhé anh

- anh đang nấu thịt đông, làm thêm cải chua, cất ăn cả tuần... hồi nào mới được em nấu cho ăn đây ? nhớ wá...

- ưmmm, chịu khó đi mà...

oOo

Hương đi làm về còn phải ghé qua nhà hàng của cô em, giúp nó làm mấy hình trái tim bằng chocolat, sẽ trình bày lên các đĩa tráng miệng trong ngày St Valentin thứ ba sắp tới. _ Lễ tình nhân là một trong những ngày quan trọng trong năm đối với nhà hàng mà. Cô em biết Hương rảnh rỗi nên hay đưa việc nhờ chị lo dùm.

Lúc chiều Hào hỏi Hương,

- Sao chị không nói anh Linh qua chơi một chuyến ?

Hương trả lời cho qua chuyện, như những lần trước

- Ờ, ở xa quá, gặp rồi tiến đến đâu ? đàn ông cần một người nâng khăn sửa túi, mình chỉ muốn... tình cảm chay... chị có cô bạn quen anh chàng kia cả mấy năm, mỗi người ở một nơi, nên rồi cũng chia tay vì anh gặp một người khác ở gần hơn chị ấy

- Thì thương nhau, phải tính chuyện về ở gần nhau chứ

- Ờ, thì khi nào thương hẳn tính...

- Thiệt hong ? chưa thương à ? Vậy mà dạo này thấy mặt ai tươi rói, mắt ai long lanh thế nhỉ ?

Hương cười chống chế

- Chị ngại yêu với thương lắm... chị không muốn con tim tổn thương thêm lần nữa...

Nhưng trên đường về, Hương lại lẩn thẩn nghĩ suy...

Rồi đó, tối nay Hương trốn không gõ cho anh, cũng chẳng nhắc phone khi chuông điện thoại reo.

Đúng mười hai giờ khuya, Hương gửi email

Anh,

AA có chuyến bay 524, chiều thứ sáu đến..., tối chủ nhật về... Now or Never !!

Thư đi rồi, Hương phập phồng đứng ngồi không yên. Mình gửi khuya hôm qua, ông ngủ, nhưng sáng phải đọc email rồi chứ ! Chiều đi làm về, cũng chẳng có thư.

Hai ngày anh không phone, Hương nhớ quay quắt. Nhìn chiếc điện thoại vô tri nằm ngạo nghễ trên bàn ở salon, Hương thấy ghét. Ghét !!! Ghét... hấn hay ghét anh... không biết nữa... Nước mắt Hương chảy dàn dụa... Ô hay, mắc mớ gì khóc, già lắm rồi nha, đừng ầm ớ, nhớ ai thấy sẽ cười cho... Mới thương nhau có 200 ngày mà sao cứ như mấy thuở ???

Thời gian hình như trôi đi rất chậm, lê thê... Hương đi ra đi vào, lại đắm chìm trong suy tư...

Sao mình cả gan thế nhỉ ? dám rủ rê gặp nhau... ừ, đã cõng lên lưng cạp, thắc mắc làm chi nữa. Hãy chờ thôi...

Hương nhất định im lặng đợi chờ.

Muội một giờ đêm, tối thứ năm, gmail có thư anh nhắn, "*ra đón anh nhé cưng, chuyến bay AA 524, 6:45pm. Gặp em chiều mai. Hôn em*"

oOo

Vừa vuốt từng chiếc bánh lá nhân tôm chấy cho mỏng đều, bỏ vào nồi hấp, Hương liếc mắt qua màn hình laptop... khiếp, từ sáng đến giờ anh gõ không biết bao nhiêu lần...

- Anh đang ở Duty free shop, muốn mua cho em lọ nước hoa, xin lỗi... anh chưa biết em thích mùi nào ?

- Mùi nào ? ơ, quên rồi...

- Hì, đừng nhạo anh chứ, lâu lắm rồi anh không mua quà cho các cô nên không biết

- Đừng mua, được hông anh ?

- Anh muốn... em cứ nói tên thôi... Anh đã có quà cho em rồi, nhưng anh thích mua thêm...

- Thì... Miss Dior đi...

Ái dà, lại thêm một anh chàng muốn gì làm đó nữa rồi... chẳng thèm hỏi mình có thích nước hoa không... rõ chán !

Hương đi sửa soạn bột để làm bánh tôm chiên, liếc mắt qua laptop, anh lại nóng nảy... nhẩn gì nữa đây ?

Mèn, kiểu này mà thăm nhau chỉ hai ngày, sao đủ hờ Trời ???

.

Áo Vàng
St Valentin, 2012

(viết tặng nhỏ bạn Dạ Hương và những ai vẫn còn tin vào tình yêu...)